

Praha – Žižkov, 14. 10. 2018
P. Jareš

Vzájemné odpuštění Mt 6, 14 – 15

„ Každý říká, že odpouštět je krásná myšlenka, dokud nemá co odpouštět ...“ (C. S. Lewis)¹ Je pro nás snazší pochopit myšlenku odpuštění, než někomu odpustit. O odpuštění mluvila a psala také holandská křesťanka Corrie ten Boom (1892 – 1983). Za druhé světové války se dostala do koncentračního tábora, protože jejich rodina ve svém domě ukrývala Židy. Strhující a dojemná jsou její vyprávění o tom, jak po válce potkávala bývalé dozorce z koncentračního tábora. Žádali o odpuštění a ona jim odpouštěla. Musela se však učit odpouštět i mnohem hodnějším lidem. Když jí bylo osmdesát let, vyprávěla: „ Vzpomínám si na dobu někdy před 15 lety, kdy mi jedni křesťanští přátelé, které jsem milovala a důvěřovala jim, provedli něco, co mne zranilo. Mysleli byste, že když už jsem odpustila nacistickému dozorci, bude pro mne tohle hračkou. Nebylo. Týdny jsem v nitru zuřila. Nakonec jsem ale znovu prosila Boha, aby ve mně způsobil zázrak. A znovu se to stalo: nejprve chladnokrevné rozhodnutí, potom záplava radosti a pokoje. “² Odpuštění se potřebujeme od Ježíše neustále učit.

V dnešním textu se Pán Ježíš zmiňuje o jedné z duchovních zákonitostí: Když lidem odpustíte jejich provinění, i vám Bůh odpustí vaše provinění. Když lidem jejich provinění neodpustíte, ani vám Bůh neodpustí. Tak to v duchovní oblasti funguje. Může nás napadnout, jak to jde dohromady se spasením z milosti. Z Nového zákona přece víme, že Bůh nám odpouští zadarmo (srov. Ř 3, 24; Ef 2, 8n). Zde jakoby Ježíš tvrdil pravý opak. Boží odpuštění si samozřejmě nemůžeme nijak zasloužit. Naše odpouštění druhým však má být přirozeným důsledkem skutečnosti, že i nám Bůh odpustil. Jak píše apoštol: „ ... *odpouštějte si navzájem, jako i Bůh v Kristu odpustil vám.* “ (Ef 4, 32 ČEP) Když někomu odmítáme odpustit, vytváří to ve vztahu mezi námi a Bohem překážku.

Pán Ježíš přirovnává odpouštění hříchů k odpouštění finančního dluhu (viz Mt 18, 21 – 35). Když někomu odpustím co mi dluží, znamená to, že mi už nemusí nic platit. Podobně, když někomu odpouštím jeho provinění, nemusí mi už za ně nijak platit. Už ho za ně nebudu jakkoliv trestat. Nebudu je sobě ani jemu nijak připomínat. To však neznamená, že za viny toho člověka se platit nebude. Pouze už za ně nemusí platit mně. Už nedluží mně, nýbrž Bohu. Odpuštěním předávám závazky tohoto člověka Bohu (Ř 12, 19 – 21). Buď bude činit pokání a přijme výkupné, které Bůh za jeho viny zaplatil – krev Kristovu (Ř 3, 24n). Nebo skutečně bude muset Bohu za své zlé skutky zaplatit. Přesněji řečeno: Bůh mu za jeho zlé skutky odplatí (viz Ř 2, 1 – 11).

¹ Kateřina Lachmanová, *Vězení s klíčem uvnitř*, str. 19; Karmelitánské nakladatelství Kostelní Vydří 1996

² Z textu v angličtině – viz: <https://www.guideposts.org/inspiration/stories-of-hope/guideposts-classics-corrie-ten-boom-on-forgiveness?nopaging=1>

Když někomu odpouštím, předávám celou záležitost Bohu, aby to on spravedlivě vyrovnal. Jen Bůh totiž dokáže odplácet spravedlivě. Potřebujeme se také učit tomu, co možná moc neumíme. Promluvit mezi čtyřma očima s těmi, kdo se proti nám provinili (viz Mt 18, 15 – 17). Když po takovém rozhovoru viník svou vinu uzná, je pro nás samozřejmě snazší mu odpustit. Navíc je to pro provinilého zpětná vazba, která mu umožňuje změnit své jednání. Mé odpuštění ale nemá být závislé na tom, zda ten druhý svého provinění lituje, zda se mi omlouvá. Ježíš řekl: „ *A kdykoli povstáváte k modlitbě, odpouštějte, co proti druhým máte, aby i váš Otec, který je v nebesích, vám odpustil vaše přestoupení.* “ (Mk 11, 25 ČEP)

Chováme – li ve svém srdci zášť, může se to odrazit i na našem zdravotním stavu. Jeden věřící muž podstoupil operaci srdce a od té doby trpěl neustálou bolestí na prsou. Věděl, že by měl odpustit svému šéfovi, ale nechtělo se mu. Šéfem pohrdal a pokládal ho za naprosto neférového člověka. Nakonec se však přece jen rozhodl tomuto člověku odpustit. V té chvíli ho všechny bolestivé účinky operace opustily. Někdy to může být i tak, že myslíme, že jsme někomu odpustili, ale přitom to není skutečnost. Pořád to v nás je a pořád to v nás hlodá. Možná jsme to před Bohem ještě doopravdy neotevřeli. Možná jsme udělali tu chybu, že jsme chování toho člověka omlouvali. Dělali jsme, že nám neublížil až tak moc. V nitru ale víme, že to není pravda. Potřebujeme se postavit čelem k tomu, jak moc nám ublížilo to, co ten člověk provedl. Je třeba, abychom o tom zcela otevřeně a upřímně řekli Bohu. Je třeba, abychom v modlitbě vyslovili, komu a co konkrétně odpouštíme.

Ve své knize vypráví Kateřina Lachmanová o rozhovoru s mladým věřícím mužem, kterému zde budu říkat Martin. Matku moc nepoznal a kluci vyrůstali pouze s otcem – vojákem z povolání. Na rozdíl od svých starších bratrů Martin nikdy nedostačoval otcovým požadavkům. Ve škole mu to nikdy nešlo tak dobře. V 18 letech odešel z domova. Teprve potom uvěřil. Když se ho Kateřina ptala na současný vztah s tátou, odpověděl: „ Ale jo. My se nijak nestýkáme.“ Z dalšího rozhovoru vyplynulo, že se Martinovi vrací vzpomínka na jeden zážitek z doby, kdy byl ještě kluk. Asi ve čtvrté třídě dostali novou učitelku matematiky. Kvůli ní se Martin začal nenáviděný předmět hodně učit. Nakonec si domů z rozhodující písemky nesl jedničku v žákovské knížce. To se mu stalo vůbec poprvé. Táta doma žákovskou otevřel, pak ji odhodil na skříňku a prohlásil: „ Stejně jsi to někde opsal! “ Kateřina se Martina ptala, co by tenkrát tatínkovi řekl, kdyby mohl. Po dlouhé odmlce jí řekl: „ Tys mě teďka zabil! “ A po chvíli dodal: „ Vlastně – ještě v sobě mám jedno slovo pro tátu: “ (dlouho ticho) ..., Svině! “ Ona na to: „ Vidíš, tak úplně to v pořádku ve vašem vztahu není. Ve tvém srdci byla celé ty roky pohřbená nenávist. “³

Komu potřebujete odpustit vy?

---

³ Kateřina Lachmanová, *Vězení s klíčem uvnitř*, str. 25 – 27; Karmelitánské nakladatelství Kostelní Vydří 1996